

INHOUD

Een fantastische maar moeilijke verandering 2

Wanneer je het juiste perspectief kwijt bent. 3

Belooft de bijbel goede resultaten? 5

Hoe krijg je als ouder zekerheid en rust? 6

Aanvaard een beperkte garantie. 6

Leer het spel te spelen. 8

Terug in de schoolbank 10

Leer van uw huisdier 12

Stel hen voor de keus. 14

Wanneer tranen nodig zijn 16

Werk als een boer 18

Aanvaard de rol van priester 20

Groei als een tros druiven aan een wijnrank 22

Wees alert op momenten van leerbaarheid 24

Sterf aan uzelf. 26

Bereidt u voor op een leeg nest 28

Beter laat dan nooit. 30

Wiens kind bent u? 32

HOE KRIJG JE ALS OUDER ZEKERHEID EN RUST?

Weinig zaken zijn tegelijkertijd zo geweldig en zo moeilijk als het opvoeden van kinderen. Salomo is zich van beide kanten bewust als hij zegt: 'Een wijze zoon geeft zijn vader veel vreugde, een dwaze zoon bezorgt zijn moeder verdriet' (Spreuken 10:1).

Voor deze enorme uitdaging biedt de bijbel veel wijsheid. De Schrift is nergens realistischer dan in zijn beschrijving van de ouderlijke ervaringen van Abraham, Sara, David en de vader van de verloren zoon, om er maar een paar te noemen. Nergens is er meer begrip en troost te vinden dan in de hemelse Vader die geduldig liefheeft en wacht in het leven van zijn eigen opgroeiende kinderen.

Martin R. de Haan II

Uitgever: David Sper

Redacteur: Marianne Locht

Vertaling: Martin Strengtholt

De bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan De NBV, Uitgeverij NBG, Heerenveen, 2004.

Copyright © 2010 RBC Ministries, Grand Rapids, Michigan, USA

Omslagontwerp: Terry Bidgood
DUTCH

Printed in Portugal

EEN FANTASTISCHE MAAR MOEILIJKE VERANDERING

Wanneer ze op hun leven terugkijken, zullen er maar weinig grootouders zijn die zeggen dat het gemakkelijk was om ouder te zijn. Tegelijk zullen velen zeggen dat het ouderschap een van de meest waardevolle ervaringen van hun leven is en blijft.

Anderen zeggen dat ze nooit aan kinderen begonnen zouden zijn, als ze van tevoren hadden geweten hoe het zou zijn. Er zijn onderzoeken geweest die hebben aangetoond dat veel ouders teleurgesteld zijn. Columns in de krant en praatprogramma's op radio en tv laten zien dat er waarschijnlijk een wereld van ellende schuilgaat achter sommige bumperstickers:

- GELUK IS: DE ERFENIS VAN JE KINDEREN OPMAKEN VOORDAT ZIJ DAT DOEN.
- SUCCESVOL OUDERSCHAP BETEKENT LANG GENOEG BLIJVEN LEVEN OM EEN

PPROBLEEM VOOR JE
KINDEREN TE WORDEN.

Achter de glimlach steekt veel verdriet en talloze slapeloze nachten en uiteengespatte dromen.

Voor iedere ouder zal de moeite van dit onderwerp het feit zijn dat onze kinderen ons zo na aan het hart liggen. Velen van ons zullen haastig bevestigen dat er niets belangrijker is dan onze kinderen. Vele vaders en moeders zullen zeggen dat niets er toe doet, als hun kinderen niet gelukkig zijn. Wanneer een zoon of dochter ziek, verdrietig of bang is, verdwijnt al het andere volledig naar de achtergrond.

Een groot deel van deze ouderlijke zorg is gezond. Het hoort er gewoon bij wanneer je van je kinderen houdt. Maar er kan een punt komen waarop de zorg niet meer gezond is. Het kan gebeuren dat je je zoveel zorgen maakt om een lastig kind, dat het je helemaal in beslag neemt. Wanneer het je gaat opvreten, weet je dat je het juiste perspectief kwijtgeraakt bent.

WANNEER JE HET JUISTE PERSPECTIEF KWIJT BENT

Hoewel er geen vader of moeder is die niet zijn of haar momenten van ouderlijke frustratie en boosheid kent, zijn er velen die zeggen dat ze er alles voor over hebben om hun kinderen gelukkig te zien. Het komt geregeld voor dat ouders zouden willen dat ze hun leven kunnen geven voor hun kind. Vaak zijn dit goed bedoelde uitingen van liefde, die er gewoon bij horen wanneer je kinderen hebt.

Maar het kan ook doorschieten, zodat je als ouder het juiste perspectief uit het oog verliest. Hoewel het verdriet en de zorgen begrijpelijk zijn, is het niet gezond wanneer u als bezorgde ouder met een van de volgende gedachten leeft:

Dit was helemaal niet de bedoeling. Maar al te vaak hebben ouders een veel te idealistisch beeld van het hebben van kinderen. Velen van ons hebben last van onrealistische verwachtingen van het ouderschap. We gaan ervan uit dat onze kinderen automatisch en vanzelf goede mensen worden, als wij maar goede ouders zijn. Dit soort verwachtingen en zekerheden hebben weinig te maken met wijs en liefdevol ouderschap.

Alle andere dingen zijn niet meer belangrijk. Het is niet alleen mogelijk om het ouderschap te idealiseren, maar ook om je kinderen op een voetstuk te plaatsen. Hoe belangrijk onze zonen en dochters ook zijn, er zijn nog andere dingen van belang. We mogen het niet laten gebeuren dat zij al onze aandacht en energie opslokken. We mogen het niet laten gebeuren dat de onvolwassen keuzes van onze kinderen tussen onze relatie met onze partner of met

onze hemelse Vader in komen te staan.

De problemen van onze kinderen zijn een weerspiegeling van onze fouten. Hoewel er niemand is die zijn eigen menselijke natuur niet aan zijn of haar kinderen doorgeeft, getuigt het niet van wijsheid om ervan uit te gaan dat de problemen van onze kinderen altijd in verhouding staan met de fouten die wijzelf gemaakt hebben.

In het oudtestamentische verhaal van Job lezen we dat de drie vrienden van de geplaagde man er onterecht van uitgaan dat wat Job en zijn gezin overkwam, het gevolg was van zijn eigen zonde. De vrienden hadden het morele principe van ‘je oogst wat je zaait’ goed begrepen. Maar ze zaten ernaast toen ze aannamen dat de problemen waarmee Jobs gezin te maken kreeg, in een verhouding van één op één met Jobs zonden stonden.

Wanneer we door onze zorg om onze kinderen onze

eigen fouten gaan beseffen, dan is het heel goed om ze toe te geven, en ernaar te streven om te veranderen. Maar je vergist je als je denkt dat onze kinderen wel zullen mee veranderen, als wij veranderen.

Het is hopeloos. De ervaringen van Job kunnen ons ook nog op een andere manier verder helpen. Na verloop van tijd leerde hij dat zijn momenten van duisternis en wanhoop niet het laatste hoofdstuk van zijn leven vormden. Uiteindelijk sprak God, die—om redenen alleen bij Hem Zelf bekend—zo lang stil was geweest. En toen Hij sprak, was het met grote genegenheid.

Veel ouders zijn erachter gekomen dat de zware tijden een op den duur weer voorbij gaan. Uiteindelijk hebben ze geleerd om te zien hoe waardevol het is om op Gods tijd te wachten, en in de tussentijdte vertrouwen op zijn kracht en liefde, waarmee Hij in zijn wijsheid voor ons zorgt.

BELOOFT DE BIJBEL GOEDE RESULTATEN?

Een van de meest aangehaalde principes voor ouderschap uit de bijbel is te vinden in Spreuken 22:6. Salomo, de wijze koning van Israël, zegt daar: 'Leer een kind van jongs af aan de juiste weg, en het zal er niet van afwijken wanneer het oud geworden is.' In het oorspronkelijke Hebreeuws staat hier letterlijk dat als je een kind oefent (invoert, doordrenkt, toewijdt of opdraagt) op zijn eigen manier (in iedere fase van zijn groei of ontwikkeling rekening houdend met zijn eigen karakter, temperament en behoeften), hij daar niet van zal afwijken wanneer hij oud is (dat laatste komt van een woord dat 'rijp' of 'bebaard' betekent).

Sommige mensen menen dat het hier om een belofte gaat. Anderen vatten het op als een algemene wijsheidsregel, die iets zegt over de mate waarin een ouder een beïnvloedbaar

kind kan sturen. In beide verklaringen zit wel iets. Op z'n minst vormt deze uitspraak een weerspiegeling van de gedachte, dat als je een kind oefent op een manier die bij hem en zijn specifieke behoeften past, hij zijn hele verdere leven zal profiteren van de positieve uitwerking van deze vroege invloed. Hij zal nooit helemaal los komen van dat wat de ouder hem ingeprint heeft. Dit betekent niet dat een kind wanneer het volwassen is, zich altijd aan de invloed van zijn ouders zal aanpassen, maar de herinnering aan wat zij hem hebben meegegeven zal altijd met hem meegaan.

Als we het grote plaatje in ogenschouw nemen, valt op dat de bijbel laat zien dat een volwassen benadering van het ouderschap de manier van werken van onze hemelse Vader tot voorbeeld zal nemen. Hij heeft lief, zoals geen andere ouder ooit heeft liefgehad, terwijl Hij tegelijk zijn kinderen genoeg ruimte geeft om hun eigen keuzes en fouten te maken.

HOE KRIJG JE ALS OUDER ZEKERHEID EN RUST?

Als ouders die zich soms afvragen hoe de toekomst eruit zal zien, kunnen we wel eens wensen dat God ons de zekerheid van meer voorspelbare resultaten zou geven. Maar in feite kon het wel eens van meer liefde getuigen om onze kinderen zonder die zekerheid op te voeden. Door te kijken naar de manier waarop onze hemelse Vader ons liefheeft, zullen we zien dat het ouderschap de moeite meer dan waard is—niet omdat onze kinderen altijd de juiste keuzes maken, maar omdat we de gelegenheid en het voorrecht en de vrede hebben gekregen om hen lief te hebben op de manier waarop de hemelse Vader ons heeft liefgehad.

AANVAARD EEN BEPERKTE GARANTIE

Goed ouderschap garandeert nog geen goede kinderen. Het verzekert ons er wel van dat onze kinderen het enorme voordeel zullen kennen goede ouders gehad te hebben. Denk aan de God van de bijbel. Hij was een volmaakte ouder. Maar kijk ook naar zijn kinderen. Adam en Eva werden in de best mogelijke omgeving ‘opgevoed’. Toch wezen ze het allemaal af, volgden ze de slang en zetten ze een moordenaar op de wereld.

Toen kwam Israël, een volk dat veel liefde ontving, maar steeds weer een

opstandig, oncorrigeerbaar kind bleek te zijn.

Daarna kwam de kerk, die overal op aarde, telkens weer, zijn Vader een slechte naam bezorgde.

De profeet Ezechiël ging ervan uit dat een goede ouder een kind kan hebben dat totaal de verkeerde kant opgaat. Hij herinnerde ons er ook aan dat een slechte ouder een kind kan krijgen dat heel goed terechtkomt. Hij trok fel van leer tegen de gedachte dat er altijd een direct verband bestaat tussen hoe de ouders zijn en hoe de kinderen terecht komen (Ez. 18:1-28).

Deze 'spanning van de uitzondering' gaat regelrecht in tegen dat wat wij vaak verwachten van een relatie tussen ouder en kind. Wanneer we een kind uit een goede familie zien die op het verkeerde pad raakt, hebben we al snel de neiging om te denken dat er ergens wel iets mis geweest zal zijn in de opvoeding. Soms zal dit zo zijn. Maar hoe zit het met kinderen uit

een verstoorde gezinssituatie, die er aan de goede kant uitkomen? Denken we dan ook dat er ergens toch een goede kant aan de opvoeding gezeten moet hebben? Of zijn we dan geneigd te denken dat het kind boven de situatie is uitgestegen en besloten moet hebben om het anders te doen?

Het is pijnlijk genoeg om de bezorgdheid die liefdevolle ouders om het welzijn van hun kinderen voelen, te dragen. Het is genoeg wanneer we beseffen dat we onze kinderen niet zoveel liefde, geduld en wijsheid hebben gegeven als we zouden willen. We zijn dan ook zeer te beklagen wanneer we onze gemoedsrust kwijtraken door op een verkeerde manier te denken. Het is spijtig wanneer ouders door een vals schuldgevoel geplaagd worden, omdat ze geloven dat hun kinderen altijd goed terecht zullen komen als zij hen maar de juiste opvoeding geven. De waarheid is dit: wanneer we het goed doen, zijn onze kinderen gezegend met een goed fundament.

LEER HET SPEL TE SPELEN

Je kunt op twee manieren tennissen. Je kunt het op een sportieve manier doen, waarbij je er tegen kunt als je verliest. Of je kunt het alleen om het winnen en het geld doen. Dat laatste is de erfenis van bepaalde jonge professionals, die het spel naar beneden halen door hun boosheid en grofheid op de baan, het uitschelden van de scheidsrechters en excuses met een bittere nasmaak.

Ook ouders kunnen verschillende wegen kiezen. Zij kunnen zich concentreren op de ontwikkeling van hun eigen zelfbeheersing, vaardigheid en

reacties. Of ze kunnen proberen de aandacht van hun eigen tekortkomingen af te leiden, door anderen de schuld van hun problemen te geven. Bij die laatste benadering verwordt het ouderschap tot excuses als: 'Die kinderen maken me gek! Helemaal gek. Soms heb ik het gevoel dat ik mijn verstand verlies. Ik weet dat ik niet moet gaan schreeuwen, maar het overkomt me gewoon. Ze halen het ergste in me naar boven. Trouwens, volgens mij komt het doordat ik zelf uit een gebroken gezin kwam. Bij mij thuis was het ook altijd een puinhoop. Ik heb mezelf niet in de hand, als het om die etters gaat. Ik moet gewoon ruziemaken en slaan.'

Onze eerste voorouders zijn er al mee begonnen, om de schuld op een ander af te schuiven. Adam gaf Eva de schuld. Eva gaf de slang de schuld. De slang/duivel zal ongetwijfeld God de schuld hebben gegeven. Maar God stelde Adam verantwoordelijk voor zijn eigen keuzes. Van Eva

vroeg Hij rekenschap voor wat zij gedaan had. Ook de slang kwam er niet zomaar mee weg, overigens.

Vandaag de dag zijn we geneigd te zeggen dat de problemen die wij met het ouderschap hebben, het gevolg zijn van de fouten van onze eigen ouders. Er zal best wat inzitten. Maar lang geleden leerde de Heer zijn volk om niet anderen de schuld te geven voor de keuzes die zij zelf maakten. Hij had bezwaar tegen een gezegde dat gebruikt werd om je persoonlijke verantwoordelijkheid voor de keuzes die je maakt, minder zwaar te maken:

‘Als de ouders onrijpe druiven eten, krijgen de kinderen stroeve tanden’ (Ezechiël 18:2).

Ook hiermee worden de problemen die we van onze ouders overgedragen krijgen, niet ontkend. De Schrift erkent zeker een bepaalde vorm van aangeleerde of biologisch overgeërfde neigingen. God zelf zegt:

‘Ik, de Heer, uw God, duld geen andere goden naast mij. Voor de schuld van de ouders laat ik de kinderen boeten, en ook het derde geslacht en het vierde, wanneer ze mij haten’ (Exodus 20:5).

De bijbel laat echter ook zien dat het feit dat we onder invloed van onze eigen ouders staan, niet betekent dat we zelf niet verantwoordelijk zijn voor de manier waarop we met die invloed omgaan. Wij kiezen er zelf voor of we onbewust het voorbeeld van onze ouders volgen, er welbewust naar streven, of doelbewust een andere weg kiezen.

Een opgroeiende jongere die zich onvolwassen gedraagt, kan ons het bloed onder de nagels vandaan halen. Een alcoholische vader of neurotische moeder kan ons ons hele leven blijven achtervolgen. Maar niets van dit alles is een excuus om ons zelf puberaal, bozig, ruziezoekend of misbruik makend te gedragen.

TERUG IN DE SCHOOLBANK

Net als we denken dat we van school af zijn, komt daar zomaar een eigenzinnige, 10 kilo zware, heel snel groter wordende peuter ons leven binnen, die ons binnen de kortste keren aan het eind van ons Latijn brengt. Opeens zitten we weer 'in de schoolbanken'. Het dringt tot ons door dat ouderschap iets anders is dan dat we geleidelijk aan onze vergaarde kennis in een fris, ontvankelijk, kneedbaar en hongerig verstand pompen. We moeten weer op zoek naar antwoorden.

Het begrip 'schone lei' bij een kind komt in een totaal ander perspectief te staan. Als we het krijtje van onze ouderlijke wijsheid oppakken, merken we dat het schoolbord vettig is uitgeslagen, en niet zomaar ons enthousiaste verlangen om er iets op te schrijven en door te geven met

*Het dringt tot ons
door dat ouderschap
iets anders is dan dat
we geleidelijk aan
onze vergaarde kennis
in een fris, ontvankelijk,
kneedbaar en
hongerig verstand
pompen.*

ons deelt. Dit verzet tegen ons onderwijs zal blijven bestaan zolang we kinderen hebben. Tot onze teleurstelling zullen we erachter komen dat zij de dingen het best leren als wij niet

hun kant op kijken, een paar uitzonderingen daargelaten.

Dit is niet wat we wilden. We dachten dat een kind een fris en leeg stuk papier zou zijn, waarop we alle kennis konden overbrengen waarvan we wilden dat wij het ter harte hadden genomen toen wij zo jong waren.

Toch wordt er geleerd, of we ons daarvan bewust zijn of niet. Eindelijk leren we onze eigen ouders te begrijpen. We komen erachter wat het betekent om zielsveel van een kleintje te houden die vastbesloten lijkt te zijn om onze fouten te kopiëren, terwijl hij zich verzet tegen onze waarden, verwachtingen en dromen.

We leren iets over het hart van God, dat overstroomt met liefde voor de kleintjes die zijn naam en beeld dragen. We leren iets over zijn vreugde. We leren over de pijn die Hij voelt wanneer Hij ziet dat zijn kinderen zich afwenden van zijn liefdevolle vermaan (Jes. 1:2).

We leren ook een heleboel over onszelf. We merken dat die kleintjes het beste in ons naar boven halen, maar ook het slechtste. Maar zelfs het slechtste is niet alleen maar slecht. Onze gespannen zenuwen, bezorgdheid en boosheid kunnen voor ons hetzelfde doen als hoofdpijn of koorts. De verleiding om te schreeuwen, of om met ons ouderlijke gezag te gaan meppen ('Omdat ik het zeg, daarom!') zijn *symptomen* die we moeten negeren.

***We merken dat die
kleintjes het beste
in ons naar boven
halen, maar ook
het slechtste.***

Deze reacties leren ons dat we nog heel wat te leren hebben over dat wat God in ons tot stand kan brengen. De wetenschap dat dit ook voor ons goed is, geeft rust.

LEER VAN UW HUIDS DIER

Denk even na, voordat u bezwaar maakt tegen de vergelijking. Wat is ervoor nodig om een hond te leren op te zitten en een poot te geven? Hoe vaak zou u de hond met een opgerolde krant moeten slaan, tegen hem schreeuwen, proberen hem te overreden, of hem naar beneden halen door hem te beledigen? De kans is groot dat het u misschien lukt om de hond van de bank af te houden door hem een paar keer een mep met de krant te geven, maar dat u met deze tactiek er niet in slaagt om hem zover te krijgen dat hij

netjes opzit, stil blijft liggen of uw sloffen naar u toebrengt. Zelfs een hond leert pas nieuwe trucjes wanneer u hem verwent, een aai over de bol geeft en uw goedkeuring laat merken.

Bij het onderwijzen van een kind is het niet anders. Regels stellen, met straf dreigen en op uw strepen staan ('Omdat ik het zeg, daarom! En ik ben je vader!'), dat alles werkt misschien even. Maar al snel zult u merken dat u met dreigementen niets bereikt. Uw kind kan er zelfs opstandig van worden, openlijk of achter uw rug om.

Je kunt kinderen niet dwingen om te gehoorzamen—zeker op den duur niet. Op een gegeven moment gaan ze doen wat ze willen—of u daar nou in toestemt of niet. Het is veel belangrijker en effectiever om hen ermee te helpen het goede te willen doen, om aan Gods normen en zijn eigen behoeften te voldoen.

Iedereen wil vrij zijn,
iedereen wil belangrijk zijn,
iedereen wil plezier hebben
en gewaardeerd worden.
Het begint ermee dat u hen
het gevoel geeft dat er echt
voor hen gezorgd wordt.
Bemoedig hen. Breng tijd met
hen door. Doe dingen die
zij leuk vinden. Houd hen
vast. Knuffel hen. Doe dingen
voor hen waaraan ze kunnen
merken dat u hen in uw hart
gesloten heeft, en dat dat de
beste plek voor hen is.

***Je kunt kinderen
niet dwingen om te
gehoorzamen—zeker
op den duur niet.***

Geef hen niet alleen maar
liefde. Geef hen ook grenzen
die u bedenkt om hun vrijheid
te bewaken. Laat hen zien
wat er gebeurt met mensen
die weigeren onder de wijze
en liefdevolle heerschappij

van God te leven. Bedenk
creatieve manieren om hen
te laten zien dat de adviezen
van het Woord van God aan
ons gegeven zijn, om in onze
diepste noden en behoeften
te voorzien.

Help hen om de wijsheid
van Spreuken te ontdekken,
die op vele verschillende
manieren telkens weer laat
zien dat God niet op zijn
strepen staat, ook al zou Hij
dat zeker kunnen. Hij geeft
inzicht en stimuleert.

U kunt als ouder veel
frustratie voorkomen door
te beseffen hoe belangrijk
het is om uw kinderen goede
redenen en de juiste stimulans
te geven voor het maken
van hun keuzes. Zij hebben
het nodig om te zien op
welke manier deze redenen
en stimulansen passen bij
hun behoefte aan plezier,
belangrijkheid, vrijheid en
waardering. Wie hen dat
onthoudt 'maakt zijn kinderen
verbitterd' (Ef. 6:4), en
verspeelt zijn eigen rust.

STEL HEN VOOR DE KEUS

Wijze ouders proberen niet hun kinderen te *dwingen* om zich goed te gedragen. Zij realiseren zich dat je een kind niet kunt dwingen om het juiste te doen, evenmin als je een paard kunt dwingen om water te drinken. Je kunt een kind de weg wijzen, maar niet *dwingen*. Dat komt door de veerkracht van de menselijke geest. Een kind dat aan de buitenkant rustig zit, kan van binnen nog steeds opstaan.

Hiermee zeggen we niet dat je geen dingen kunt opleggen, als er bijvoorbeeld iets is waarvan je gewoon

wilt dat je kind het doet. Er zijn uitzonderingen, zeker gedurende de eerste jaren.

Een van de belangrijkste lessen die je als ouder moet leren, wordt weerspiegeld in de manier waarop God met zijn kinderen omgaat. Hij is een God die verbonden sluit. Hij vertelt wat er gebeurt als we doen wat Hij zegt. En Hij vertelt zo exact als nodig is, wat er gebeurt als we weigeren te doen wat Hij zegt. Hij biedt aan om ons te helpen de juiste keuzes te maken, als we Hem om wijsheid vragen. En Hij biedt aan om ons te helpen met dingen waarvan Hij wil dat we ze doen, maar die we niet op eigen kracht kunnen.

Het centrale gegeven in de relatie met zijn kinderen is de kwestie van het kiezen. Wanneer zijn kinderen besluiten de verkeerde kan op te gaan, dan is dat hun eigen keus. Als ze dan tegen de gevolgen aanlopen, dan komt dat doordat zij er bewust

voor gekozen hebben om tegen zijn wil in te gaan.

Zet dit in het perspectief van het ouderschap. Dit is het tegenovergestelde van proberen om alle beslissingen voor onze kinderen te nemen, en dan in te springen en hen te beschermen wanneer ze de verkeerde keuzes maken. Het is ook het tegenovergestelde van alleen maar proberen onze kinderen te dwingen te doen wat wij willen.

Het is het beste om hen duidelijk te laten zien wat we verwachten, en op welke termijn. Vertel wat er gebeurt als ze gehoorzamen. Vertel wat er gebeurt als ze dat niet doen. Laat hen vervolgens een keuze maken tussen de verschillende gevolgen. Als ze uiteindelijk straf krijgen, of minder televisie mogen kijken, of een weekend niet uit mogen gaan, of een uur eerder naar bed moeten—dan is dat vanwege hun eigen keuze, niet vanwege de onze.

Het is een van de belangrijkste dingen die ons te doen staan, om onze kinderen leren hun eigen weg te kiezen, en hen dan de prettige of pijnlijke gevolgen van hun eigen keuzes te laten ondergaan—niet alleen om hen, maar ook om onze eigen gemoedsrust.

In de mate waarin we hierin slagen, kunnen we ophouden met schreeuwen, dreigen en in herhalingen vallen. Het betekent dat we kunnen stoppen met klagen en zeuren, als we tegen de stapel kleren in hun kamer oplopen. Het betekent dat we onze stem niet hoeven te verheffen en reële verwachtingen kunnen hebben. Het komt erop neer dat je zegt: ‘Vanaf nu, kinderen, kiezen jullie zelf waar je uit wilt komen. Zoals God voor ons een Vader is, willen wij ouders voor jullie zijn. We staan voor jullie klaar, maar dit zijn de voorwaarden. Jullie zijn aan zet.’

WANNEER TRANEN NODIG ZIJN

We leven in een tijd waarin misbruik en mishandeling van kinderen welig tieren. We zijn dan ook terecht alert gemaakt voor de gevaren die het met zich meebrengt wanneer we een kind uit woede of met een instrument (inclusief de hand) slaan, waardoor een kind lichamelijk gewond zou kunnen raken. Het is belangrijk dat een kind, wanneer het ouder wordt, gecorrigeerd kan worden door het te wijzen op de gevolgen van de keuzes die het zelf maakt (zie hierboven). Dat is de ene kant. Aan de andere kant hoeft een wijze en

liefdevolle ouder er niet bang voor te zijn om zijn of haar kind in tranen te doen uitbarsten wanneer dat nodig is. De tijdloze wijsheid van de Schrift is duidelijk genoeg op dit punt:

- *Wie zijn zoon de stok onthoudt, haat hem, wie hem liefheeft, tuchtigt hem (Spreuken 13:24).*
- *Tuchtig je zoon, dan is er hoop, zorg ervoor dat hij niet sterft (Spreuken 19:18).*
- *Een kind is geneigd tot dwaasheid, de stok wijst het terecht en weerhoudt het ervan (Spreuken 22:15).*
- *De stok en berispingen zorgen voor wijsheid, een kind dat niet wordt opgevoed, maakt zijn moeder te schande (Spreuken 29:15).*
- *Tuchtig je zoon, en je hebt geen zorgen over hem, hij zal je vreugde geven (Spreuken 29:17).*
- *Een vermaning lijkt op het moment zelf geen vreugde te brengen, slechts verdriet, maar op den duur plukt*

*wie erdoor gevormd is er
de vruchten van: een leven
in vrede en gerechtigheid
(Hebreeën 12:11).*

Dit kunnen moeilijke
uitspraken zijn voor een vader
of moeder. Op korte termijn is
het veel gemakkelijker om je
kind zijn zin te geven, dan om
zijn woede, tranen of klachten
te moeten verduren. Maar op
langere termijn is liefdevolle,
passende en tijdige correctie
noodzakelijk, zowel voor het
welzijn van het kind als voor
onze eigen gemoedsrust. Vaak
lijken onze kinderen erg op de
slaaf uit Spreuken:

*'Je brengt een slaaf geen
discipline bij met woorden,
hij begrijpt ze wel,
maar stoort zich er niet
aan'(29:19).*

***Nergens wordt ouders
gemoedsrust beloofd
wanneer ze een kind
om egoïstische redenen
tot tranen brengen.***

Laten we ervoor bidden
dat het niet uit boosheid maar
uit liefde is, wanneer we onze
kinderen tot tranen brengen.
Nergens wordt ouders
gemoedsrust beloofd wanneer
ze een kind om egoïstische
redenen tot tranen brengen.

Dit betekent dat ouders
hun kinderen geen reden
moeten geven om te zeggen:
'Dat is niet eerlijk! Je luistert
niet naar me. Je vraagt meer
van me dan ik kan geven.
Je bent nooit tevreden. Je
reageert overdreven op wat
ik verkeerd doe. Je weigert
toe te geven wanneer je zelf
fout zit. Met jou valt niet te
praten. Je verandert steeds
van gedachten.

Je staat alleen maar op
je strepen als ouder. Je bent
gemeen en onvoorspelbaar.
Je kunt zomaar in woede
ontploffen. Ik ben bang
voor je. Je zou me moeten
beschermen, maar ik moet
tegen jou beschermd worden.
Ik haat je omdat je me aan het
huilen maakt.'

WERK ALS EEN BOER

Een ouder lijkt meer op een boer dan op een kok. Een goede maaltijd staat binnen een paar uur op tafel. En door een recept te volgen, kun je er aardig zeker van zijn wat er uit komt. Maar voor het opvoeden van kinderen bestaan er geen formules.

Om een passend beeld voor de opvoeding te vinden, kun je beter het brood en de melk terugvolgen naar de boerderij waar ze vandaan kwamen. Nu bent u een stuk dichterbij wat opvoeden is. Het lijkt veel meer op het leven van een boer die met de aarde bezig is, dan op dat van een kok die alleen met producten werkt. Opvoeden lijkt op ploegen en graven en harken

en planten. Het lijkt op zaaien en bemesten en bevloeien, en dan wachten tot het oogsttijd is. Hoe de oogst wordt, hangt af van de vraag wat voor een jaar het is. Je kunt een superoogst hebben, of je oogst kan te lijden hebben onder ziekten of beestjes, te veel of te weinig regen, hitte of kou.

Daarmee zeggen we niet dat de landbouw een soort gokspel is. Het kan er heel wetenschappelijk aan toe gaan. Stel een lanterfanter of een playboy aan als beheerder van de boerderij, en je kunt er zeker van zijn dat er weinig van terecht komt. Een goede boer is een harde werker die precies weet wat hij moet doen met het gewas of de dieren waarmee hij werkt. Hij weet dat je met kippen anders moet omgaan dan met koeien. Hij weet dat maïs een andere manier van bewerken nodig heeft dan graan. Wat je hem vooral niet ziet doen, is het uitproberen van instant-formules die met 100 % zekerheid tot resultaten zouden leiden. Een goede boer is nederig. Hij kent zijn gewas dat voor de markt bestemd is,

maar hij denkt niet dat hij van tevoren weet hoe de kwaliteit zal zijn. Wat hij heel goed weet, is wat zijn verantwoordelijkheid in iedere fase van de groei is. Als hij een goede oogst binnenhaalt, is dat omdat hij de juiste aanpak had voor de dingen waar hij verantwoordelijk voor was, maar ook omdat de dingen waarover hij geen controle heeft, meewerkten.

De apostel Paulus gebruikte het voorbeeld van de landbouw ook, in zijn eerste brief aan de Korintiërs:

Wat is Apollos eigenlijk? En wat is Paulus? Zij zijn niet meer dan dienaren die u tot geloof hebben gebracht, beiden op de wijze die de Heer hun heeft geschonken. Ik heb geplant, Apollos heeft water gegeven, maar God heeft doen groeien (...) Wie plant en wie begiet hebben hetzelfde doel, al worden ze ieder apart beloond overeenkomstig de moeite die ze zich hebben gegeven (...) Tot op de dag van vandaag (...) zwoegen we voor ons eigen brood. (...) Ik schrijf dit alles niet om u te beschamen, maar om u als mijn geliefde kinderen terecht

te wijzen. Hoeveel opvoeders in het geloof in Christus u ook zult hebben, u hebt maar één vader. Door Christus Jezus ben ik uw vader geworden, omdat ik u het evangelie heb gebracht (3:5-6, 8; 4:11-12, 14-16).

Paulus schrijft hier over geestelijk ouderschap, wat iets anders is dan het opvoeden van je eigen kinderen. Maar er zijn wel degelijk parallellen. In beide gevallen moet je de juiste dingen doen, hard werken, afwachten welke resultaten God geeft, en je realiseren dat je beloond zult worden—niet vanwege het resultaat, maar vanwege de liefdevolle zorg waarmee je je ingezet hebt.

Gemoedsrust is te vinden wanneer u geen snelle groei probeert te forceren, maar beseft dat opvoeden een lang proces is, waarin u voorziet in wat de kleintjes nodig hebben, terwijl u weet dat het van henzelf en van God afhangt wat er uitkomt. Het werkt niet om te proberen de oogst te versnellen, en dat geeft ook geen rust.

AANVAARD DE ROL VAN PRIESTER

De oudtestamentische priester Eli voedde een kind op dat niet van hemzelf was (1 Samuël 1:24-2:21). Een aantal jaren lang trad Eli op als ouder van een jongen genaamd Samuël. Maar Samuël was niet van hem; hij was enkel aan zijn zorgen toevertrouwd. In zekere zin geldt dat ook voor de relatie tussen ons en onze kinderen. Het is met hen als met alle andere dingen die we bezitten. Ten diepste zijn ze niet van ons. Onze kinderen zijn tijdelijk door de Heer aan onze zorg

toevertrouwd om voor Hem grootgebracht te worden.

In bepaalde opzichten geeft de gedachte dat onze kinderen niet van onszelf zijn, niet bijzonder veel troost. We kennen het gevoel van bezorgdheid wanneer je een geleende auto of grasmaaier terugbrengt, die er minder goed aan toe is dan toen we hem leenden. Aan de andere kant is het een erg bevrijdende gedachte om te beseffen dat onze kinderen van de Heer zijn. Het betekent namelijk dat de rechtmatige eigenaar van ons kind er wel voor zal zorgen dat ik alles ontvang wat ik nodig heb om het kind in Gods naam op te voeden.

Ouders lijken ook op Eli, in de zin dat ze priester zijn. In Hebreeën 5:1-4 lezen we dat een priester pleit voor zijn volk, en dat hij dat doet terwijl hij zich bewust is van zijn eigen zwakheid. Juist omdat hij zijn eigen problemen heeft,

kan hij meevoelen met en tot steun zijn voor degenen die voor hulp bij hem komen. De schrijver van Hebreeën zei het volgende over de hogepriesters:

Doordat hij zelf aan zwakheden ten prooi kan vallen, is hij bij machte begrip op te brengen voor hen die uit onwetendheid dwalen, en daarom moet hij niet alleen offers opdragen voor de zonden van het volk maar ook voor zijn eigen zonden (Heb. 5:2-3).

Misschien denkt u dat wat hier beschreven is, niet meer van toepassing is omdat het gaat over mensen die priester waren vóór de komst van Christus, onze grote hogepriester. Toch zei de schrijver dit ook over Christus:

Want de hogepriester die wij hebben is er een die met onze zwakheden kan meevoelen, juist omdat hij, net als wij, in elk opzicht op de proef is gesteld, met dit

verschil dat hij niet vervallen is tot zonde (Heb. 4:15).

In het Nieuwe Testament worden de kinderen van God een 'koninkrijk van priesters' genoemd (1 Pet. 2:9).

Denk eens na over de gevolgen die dit heeft voor het ouderschap. Het ligt niet voor de hand om te verwachten dat onze kinderen het beter zullen doen dan wij. We verlangen er misschien naar dat ze de juiste keuzes maken. We kunnen ervoor bidden dat ze wijs voor hun leeftijd zullen zijn. Maar ook wij waren niet altijd wijs en geweldig. Wij waren precies wat onze kinderen nu zijn. We waren even dwaas, even kortzichtig, even naïef.

We hoeven hun geen volmaakt voorbeeld te geven, maar wel een meelevend, meevoelend hart, dat voortdurend in liefde uitgaat naar hen en naar God, hun hemelse Vader—degene van wie ze feitelijk zijn—om hun bestwil.

GROEI ALS EEN TROS DRUIVEN AAN EEN WIJNRANK

Het geheim van de vrucht zit in de wortel en de tak. Goed ouderschap is de vrucht van een goed karakter dat geworteld is en groeit in God zelf. De bijbel noemt dit karakter de vrucht van de Geest. Dat wil zeggen dat het niet zozeer uit onze eigen natuurlijke kracht of energie voortkomt, als wel uit de heilige Geest van God. Let op wat de apostel Paulus schrijft, en dank na over de manier waarop het ons van goed ouderschap verzekert:

Maar de vrucht van de Geest is liefde, vreugde en vrede, geduld,

vreundelijkheid en goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing. Er is geen wet die daar iets tegen heeft. Wie Christus Jezus toebehoort, heeft zijn eigen natuur met alle hartstocht en begeerte aan het kruis geslagen. Wanneer de Geest ons leven leidt, laten we dan ook de richting volgen die de Geest ons wijst (Gal. 5:22-25).

Deze woorden zijn zo belangrijk voor het ouderschap omdat ze niet enkel de eigenschappen laten zien die tot goed ouderschap leiden, maar ook omdat ze wijzen op de middelen die de Geest gebruikt, en die we niet in onszelf of onze eigen ervaring hoeven te zoeken, maar waarvan Hij zelf de bron is. Als het klopt wat Paulus hier schrijft, dan is het mogelijk om ons eigen gevoel van ongeschiktheid en onze eigen geschiedenis van misgelopen relaties tot ons nut in te zetten. Dat kunnen de behoeften zijn die ons ertoe brengen om de ouderlijke kwaliteiten die we niet van nature

hebben, bij de Geest van onze hemelse Vader te zoeken.

Luister naar dat wat Paulus schreef aan christenen die geprobeerd hadden uit eigen kracht te leven:

Bent u werkelijk zo dwaas weer op uw eigen kracht te vertrouwen, en niet langer op de Geest? Is alles wat u hebt meegemaakt dan voor niets geweest? Dat kan toch niet! Geeft God u de Geest en goddelijke krachten omdat u de wet naleeft? Of geeft hij ze omdat u naar hem luistert en op hem vertrouwt? (Gal. 3:3-5).

De geestelijke bronnen voor het karakter waarover Paulus het heeft, zijn niet het resultaat van pogingen om naar de idealen van God te leven. We krijgen ze tot onze beschikking wanneer we dat geloven en vertrouwen waarvan God zegt dat Hij bereid en in staat is om het in ons te bewerken.

We mogen elkaar er wel voortdurend aan herinneren dat het geheim van goed ouderschap hierin gelegen is, dat het lijkt op

de vrucht die verbonden is met de takken en wortels van de Geest van Christus. Wanneer we in overeenstemming met Christus en zijn Woord leven (Joh. 15:1-4), dan groeien we in onze ervaring van de vruchten van de Geest:

- bovennatuurlijke liefde tegenover menselijke inspanning en vermoeidheid
- een goed gevoel voor humor (blijdschap) tegenover pessimisme
- een kalme geest tegenover bezorgdheid
- een houding van geduld tegenover het snel in boosheid vervallen
- vriendelijkheid tegenover onaardigheid
- de juiste motieven en bedoelingen tegenover egoïsme
- je houden aan beloften tegenover het verbreken ervan
- mildheid tegenover hardheid
- zelfbeheersing tegenover verslaving of dwangmatig gedrag

WEES ALERT OP MOMENTEN WAAROP JE HEN IETS KUNT LEREN

In het Oude Testament leerde God zijn volk om steenhopen te bouwen, opdat hun kinderen eens zouden vragen waar die stenen voor staan. Wanneer de kinderen dat vroegen, moesten de ouders er klaar voor zijn om hun te vertellen welke wonderbare dingen de Heer van Israël op die plek voor hen had gedaan. Het geheim was om alert te zijn op momenten waarop ze hen iets konden leren.

*Hij zei tegen de Israëlieten:
‘Wanneer uw kinderen later*

vragen wat deze stenen betekenen, dan moet u hun het volgende vertellen: “Israël is de Jordaan overgetrokken, en wel over de droge bedding” (Jozua 4:21-22).

De leraar-ouders van Israël moesten niet saai zijn. Ze moesten dingen doen waardoor hun kinderen aangemoedigd zouden worden om te vragen: ‘Pap, mam, waarom doen we dit? Waarom hebben we altijd een leeg bord op onze tafel staan?’ (zie ook Deut. 6:6-9, 20-25).

De vader die Spreuken voor zijn zoon schreef, realiseerde zich de kracht van een woord dat op het juiste moment gesproken wordt (Spr. 15:23; 25:11). Hij stamde uit een traditie waarin op een creatieve manier het hart van de kinderen werd geopend voor gezichtspunten die het leven konden veranderen. Bij hun onderwijs gebruikten de Joden steenhopen, raadsels, visuele middelen, drama en

woordplaatjes. Wat ze vooral deden, was hun kinderen zien als bereidwillige en actieve deelgenoten van hun eigen leerproces.

Deze vorm van op de kinderen toegespitst visueel onderwijs is heel wat anders dan een soort godsdienstige momenten van het gezin die geforceerd, ritualistisch en theoretisch zijn. Die hebben maar zelden het gewenste geestelijke effect. Als onze woorden niet op het juiste moment gesproken worden, is de kans niet groot dat ze onze kinderen helpen hun hart op God te richten. Zo ongeveer het enige dat geforceerde rituelen uitwerken, is dat de ouders zich minder schuldig voelen over iets waarvan ze denken dat ze het moeten doen.

Het inplannen en benutten van onderwijsmomenten is vele malen beter. Een fijnzinnig gesprek over het leven, terwijl je samen een middagje in een bootje op

het water aan het vissen bent, of een wandeling langs het strand maakt, of een spontaan gesprek aan tafel hebt, of een rustig moment met een bijbelverhaal en gebed voor het slapen gaan, dat zijn dingen die doorgaans veel beter landen (Deut. 6:6-9), en veel meer opleveren. De uitdaging is, dat je kinderen alleen op zo'n manier dingen kunt leren, als je veel tijd en creativiteit in je momenten met hen stopt.

Hiermee wil ik niet beweren dat we rond de maaltijd geen momenten van bidden en bijbellezen moeten hebben. Als dat goed werkt, en het heeft het effect waarop u hoopt, dan moet u daar vooral mee doorgaan. Maar als het enige dat gebeurt, is dat u de kinderen probeert te dwingen om iets op te pikken, dan is de kans groot dat het enige dat blijft hangen, een afkeer is van bijbellezen en bidden, maar ook van uzelf en van de Heer.

STERF AAN UZELF

Ouders die werkelijk resultaat boeken, zijn bereid aan zichzelf te sterven. Soms komt dat doordat we ons schamen voor wat onze kinderen doen. Soms is het een gevolg van opperste frustratie en vermoeidheid. Soms heeft het te maken met onze diepe bezorgdheid over de kortzichtige, zelfdestructieve keuzes van een zoon of dochter. Maar vaak zetten ouders hun eigen verlangens aan de kant, enkel en alleen omdat dat nodig is wanneer je kinderen op de wereld wilt zetten.

Er is nooit gezegd dat het gemakkelijk is om kinderen

op te voeden. Het is zwaar voor een moeder om de geboorteweeën door te maken. Het is zwaar voor haar om jaren van haar leven op te offeren voor baby's en peuters die constant om haar aandacht vragen. Het is zwaar voor een echtpaar om de vrijheden op te geven, die ze kenden toen ze nog geen kinderen hadden. Het is zwaar voor een vader om zijn eigen sterke wil opzij te zetten, en zijn zoon de ruimte te geven die hij nodig heeft om zijn eigen beslissingen te nemen.

Het is moeilijk om je kinderen steeds meer vrijheid te geven, en steeds minder voor hen te bepalen, zodat ze gevoel krijgen voor de verantwoordelijkheden die horen bij het volwassen zijn. Het is moeilijk om niet in te grijpen en hen uit de puinhoop te redden, wanneer ze zich in de nesten hebben gewerkt. Het is moeilijk om redelijke grenzen te stellen en eraan vast te houden, opdat

ze niet helemaal aan hun lot worden overgelaten. Soms is het gemakkelijker om toe te geven, en het gezeur te laten stoppen. Het is moeilijk om hen er voortdurend mee te helpen om te zien dat het er ten diepste niet om gaat wat u wilt dat ze doen, maar om de keuzes die zij zelf maken, en wat de gevolgen daarvan zijn. Het kan moeilijk zijn om de verleiding te weerstaan om in te grijpen en het stuur over te nemen. Het is moeilijk om genoeg ouder te zijn, om hen zoveel tijd te geven als ze nodig hebben tijdens het opgroeien. Het voelt als een soort sterven om hen los te laten, en de koude, harde wereld in te sturen.

Het is moeilijk om iedere dag voor hen te bidden. Het is nog moeilijker om te bidden op een manier die onze eigen overgave aan God weerspiegelt. Het is niet gemakkelijk om tegen de Heer te zeggen: 'Doe wat u moet doen om mijn kinderen

naar U toe te trekken, en hen volwassen te maken in geloof en liefde. Wat er ook nodig is, Heer, doe dat.'

***Het kan moeilijk zijn
om de verleiding te
weerstaan om in te
grijpen en het stuur
over te nemen.***

Ironisch genoeg zijn wij vaak geneigd te denken dat het minder pijn en meer vreugde zal geven wanneer we een gemakkelijker pad kiezen. Maar goed ouderschap is een vrucht van een karakter dat Christus weerspiegelt. En alleen als we Christus en Paulus volgen (2 Kor. 4:1-12), zullen we het verschil zien dat de Geest van Christus in ons kan uitmaken. Alleen wanneer we aan onszelf sterven, kunnen onze kinderen ervan profiteren dat Christus hen door ons heen opvoedt.

BEREIDT U VOOR OP EEN LEEG NEST

Het lege-nestsyndroom heeft zichzelf echt als een aspect van de midlifecrisis onder ons gevestigd. Het leven zonder kinderen wordt tegenwoordig erkend als mogelijke bedreiging van een huwelijk dat eerdere beproevingen doorstaan heeft. Ouders die jarenlang helemaal voor hun kinderen leefden, merken opeens dat ze met een leeg huis zitten. Ze zijn hun doel kwijt. Ze worden rusteloos, ontevreden en snel geïrriteerd. Verdriet, boosheid en depressie kunnen langzaam maar zeker komen opzetten als een mist.

Al kan het lege-nestsyndroom een nieuwe test voor ouders en hun huwelijk zijn, het mag ook gezien worden als een teken van succes en hoop voor het kind.

Kinderen worden niet geboren om kind te blijven. Het hoogst haalbare in het leven is niet om door een sturende, beschermende ouder verstikt te worden. Vanaf het moment van de geboorte moeten de ouders van een kind begrijpen dat het hun taak is om het kind te leren vliegen.

Volwassenheid is beter dan onvolwassenheid, onafhankelijkheid is beter dan afhankelijkheid, en de dag van vertrek is beter dan de dag van aankomst.

Wanneer ouders na de normale pijn van het vertrek nog steeds de neiging hebben om zich te veel met hun kinderen te blijven bemoeien, of om hen te veel in bescherming te blijven nemen, dan is het tijd om het huis

eens goed op te ruimen. Dan is het hoog tijd om te erkennen dat we in een egoïstisch en verstikkend patroon van controle over onze kinderen zijn terechtgekomen, en om daar snel afstand van te nemen. Dan moeten we maar eens toegeven dat we te bemoeizuchtig waren, en dat niet voor het welzijn van het kind, maar om ons eigen gevoel te bevredigen. Het is moeilijk om onze kinderen los te laten, vooral wanneer we van hen afhankelijk zijn. Afhankelijkheid is een teken van het kind in onszelf, en vormt een waarschuwing dat we onze vreugde en vrede niet in God zelf zoeken.

Het is boeiend om te zien hoe God zijn kinderen opvoedt. Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament voedde de hemelse Vader zijn kinderen voor een tijdje met een grote dosis wonderen en tekenen, om hen van zijn aanwezigheid te verzekeren. Na een tijdje trok Hij de

zichtbare aanwezigheid van het wonderbaarlijke terug, en dwong Hij zijn kinderen om met de discipline van het geloof te zwemmen of weg te zinken.

***Vanaf het moment
van de geboorte
moeten de
ouders van een
kind begrijpen dat
het hun taak is om
het kind te
leren vliegen.***

God heeft man en vrouw zo gemaakt, dat ze hun ouders zullen verlaten en zich aan een eigen partner zullen hechten. Het is in deze nieuwe sfeer van een onafhankelijk leven dat je het meest vrij bent om God, ouders, partner, kinderen en vrienden te leren liefhebben. Daar is het dat we de gemoedsrust kunnen vinden die God ons wil geven.

BETER LAAT DAN NOOIT

Zeggen dat het je spijt—je kunt het beter laat doen, dan dat je nooit zover komt. Zeggen dat je van iemand houdt—het kan beter aan een sterfbed dan dat iemand moet sterven zonder dat hij dat ooit gehoord heeft. Manieren vinden om je kinderen op latere leeftijd te bemoedigen, is beter dan hen aan het einde van hun eigen weg laten komen, terwijl ze zich afvragen: ‘Gaf vader of moeder ooit wel echt om me?’ Het is wel een van de meest bijzondere ervaringen om te zien hoezeer zelfs een

paar bemoedigende woorden iemand goed kunnen doen, zelfs aan het eind van iemands leven.

De dingen die je je hele leven door verkeerd hebt gedaan, zijn niet terug te draaien. De menselijke gevolgen van een egoïstische, aan alcohol verslaafde, overspelige ouder, of een ouder die misbruik maakt van zijn kind of alleen maar met zijn werk bezig is, kunnen niet meer weggeveegd worden, alsof het slechts met krijt op een schoolbord geschreven stond. Maar u kunt wel delen in de vreugde van de Leraar, die zijn volgelingen leerde om bij de dag te leven, hun verkeerde dingen te belijden, waar mogelijk schade te herstellen, en zodoende Gods vrede te kennen.

Maar als een kind nu sterft voordat u als ouder gelegenheid hebt gehad om die liefde te laten zien? Dan kunt u nog steeds het leven

van en de herinnering aan dat kind eren en hooghouden door van uw fouten te leren en u te richten op iemand anders die baat zou kunnen hebben bij uw liefde en zorg.

En het kan. De apostel Paulus is een mooi voorbeeld van iemand die van zijn fouten leerde en anderen daarvan liet profiteren. Na een leven vol gewelddadige vergissingen werd hij als een vader voor velen. In zijn jonge jaren was hij een zondige en gewelddadige man (Handelingen 8:13). Zijn vroegere daden lieten herinneringen achter die zwaar op hem drukten (1 Tim. 1:15). Maar hij gaf het niet op. Hij bleef er niet bij stilstaan en werd een van de belangrijkste ouderfiguren uit de geschiedenis. Gestimuleerd door zijn vroegere fouten en door de vergevende liefde van God werd hij als een vader voor degenen die zijn liefde, zijn wijsheid, zijn voorbeeld

en zijn gebeden in zich opnamen.'

Nadat hij erachter gekomen was hoeveel God van hem hield, na een verandering in zijn hart en de ervaring van de verlossende kracht van Christus, werd Paulus bekend om zijn voorbeeld, zijn advies, zijn vermaning, en zijn warme, bemoedigende woorden. Hij leerde de zachtaardigheid van een moeder en de sterke troost en uitdaging van een vader aan te bieden (1 Tess. 2:7-12). Zijn 'geadopteerde' kinderen zouden ongetwijfeld zeggen: 'Beter laat dan nooit!'

Zeggen dat je van iemand houdt—het kan beter aan een sterfbed dan dat iemand moet sterven zonder dat hij dat ooit gehoord heeft.

WIENS KIND BENT U?

U hoeft als volwassene geen kind van gescheiden ouders te zijn, of een vader of moeder hebben gehad die aan alcohol of werken verslaafd was, of die u seksueel misbruikte, om twijfels te hebben over uzelf als ouder. We hebben allemaal zo onze vragen over dat wat we aan onze kinderen zullen doorgeven. Sommigen van ons vragen zich af of we net zo goed voor onze kinderen kunnen zijn als onze ouders voor ons geweest zijn. Het goede nieuws is, dat we een erfenis van ouderlijke tekortkomingen niet hoeven door te geven.

De God en Vader van de Heer Jezus Christus biedt aan om u te adopteren en u aan te stellen als erfgenaam van zijn eeuwige erfenis, als u uw zonden maar erkent en op Christus vertrouwt voor vergeving en leven (Ef. 1:3-12; 1 Joh. 5:1).

In deze nieuwe relatie met God kan een ouder een liefde, zekerheid en vertrouwen vinden die God alleen kan geven. Dat begint wanneer we op Christus vertrouwen als degene die ons redt van de eeuwige straf op de zonde. Het gaat verder wanneer we onze wijsheid en kracht van Hem verwachten.

Dat is de enige manier waarop het principe van 'kinderen die kinderen krijgen' in ons voordeel werkt. Als we op God vertrouwen en als zijn kinderen leven, dan brengt Hij het karakter in ons tot bloei dat het geheim is van goed ouderschap.

***Het goede nieuws is,
dat we een erfenis
van ouderlijke
tekortkomingen niet
hoeven door te geven.***
